

Sygn. akt III Ca 530/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Krystyna Wiśniewska-Drobny

Sędzia SO Tomasz Pawlik (spr.)

Sędzia SR (del.) Marcin Rak

Protokolant Renata Krzysteczko

po rozpoznaniu w dniu 14 sierpnia 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko Powiatowi (...)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 4 grudnia 2013 r., sygn. akt I C 1133/13

1. oddala apelację;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR (del.) Marcin Rak SSO Krystyna Wiśniewska – Drobny SSO Tomasz Pawlik

Sygn. akt III Ca 530/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego Powiatu (...) na rzecz powódki kwotę 425 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 kwietnia 2013 r. oraz obciążył pozwanego kosztami postępowania.

U podstaw tego rozstrzygnięcia legło ustalenie, że powódkę uiściła na rzecz pozwanego kwotę 500 zł za wydanie karty pojazdu, w związku z pierwszą rejestracją na terenie RP pojazdu nabytego za granicą. Pobranie opłaty nastąpiło na podstawie § 1 ust.1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu. Orzeczeniem z 17 stycznia 2006 r. (sygn. akt U 6/04) Trybunał Konstytucyjny uznał natomiast ten przepis za niezgodny z ustawą zasadniczą oraz z ustawą prawo o ruchu drogowym. Pomimo wezwania, pozwany nie zwrócił powódce dochodzonej kwoty odmawiając, pismem z 29 kwietnia 2013 r. zapłaty.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny, który był bezsporny, Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne na podstawie art.405 w związku z art.410 k.c. Ocenił przy tym, że w takim właśnie rozmiarze (różnicy pomiędzy opłatą pobieraną

między na podstawie niekonstytucyjnego rozporządzenia a opłatą obowiązującą obecnie) pozwany jest bezpodstawnie wzbogacony, gdyż opłata stanowiła jego dochód. Uznała również za zasadne żądanie zapłaty odsetek.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu braku drogi sądowej dla dochodzenia przedmiotowego roszczenia Sąd Rejonowy uznał go za bezzasadny. Wskazał przy tym na jednoznaczne stanowisko Sądu Najwyższego w tym zakresie.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art.98 § 1 k.p.c..

Od opisanego wyroku apelację wniósł pozwany, który domagał się jego zmiany i odrzucenia pozwu, a na wypadek nieuwzględnienia tego żądania oddalenia powództwa lub uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Skarżący zarzucił Sądowi Rejonowemu rozpoznanie sprawy pomimo niedopuszczalności drogi sądowej, co miało naruszać art.379 pkt 1 k.p.c. oraz art.7 Konstytucji RP. W apelacji zgłoszono też szereg zarzutów dotyczących ustalonej wysokości roszczenia, upatrując w tym naruszenie art.227 i art.232 k.p.c., art.77 ust.3,4 i 5 ustawy prawo o ruchu drogowym oraz § 1 ust.1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu i rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu. Podniesiono też naruszenie art.405, art.409 i 411 k.c. przecząc wzbogaceniu pozwanego. Kwestionowano roszczenie w zakresie odsetek zarzucając obrazę art.455 w zw. z art.481 k.c.. Podniesiono także naruszenie art.190 ust.1 w zw. z ust.3 Konstytucji RP wskazując, że uiszczenie opłaty nastąpiło przed datą utraty mocy obowiązującej § 1 ust.1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku, określoną w orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego.

W uzasadnieniu wskazano na wejście w życie w dniu 1 stycznia 2010 r. ustawy o finansach publicznych przewidującej administracyjną prawną drogę zwrotu takich należności jak opłata za kartę pojazdu.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja jest bezzasadna.

Pobieranie opłat za kartę pojazdu przy pierwszej rejestracji pojazdu nabytego za granicą na terytorium RP w wysokości określonej § 1 ust.1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu zostało zakwestionowane w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Trybunału Konstytucyjnego i Sądu Najwyższego. Pozwany nie podważa tego orzecznictwa, które Sąd Okręgowy w pełni podziela, nie ma, zatem potrzeby szczegółowo go przytaczać. W niniejszej sprawie rozpatrzenia wymagało przede wszystkim, z uwagi na najdalej idący zarzut pozwanego, czy zmiana przepisów po dniu 1 stycznia 2010 r. wpłynęła na właściwość organów rozpoznających roszczenia o zwrot nienależnych opłat za wydanie kart pojazdów, tj. czy dopuszczalna jest w tym zakresie droga sądowa? Odpowiedź na tak postawione pytania, wbrew zarzutom pozwanego, jest pozytywna. Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie w całej rozciągłości stanowisko i argumentację wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2012 r. sygn. akt III CZP 24/12 (OSNC 2013/1/5), opowiadającej się za dopuszczalnością drogi sądowej w analogicznym do rozpatrywanego stanie faktycznym. Nienależnie pobrane przed dniem 1 stycznia 2010 r. opłaty za wydanie karty pojazdu stanowią, bowiem świadczenia nienależne, będące postacią bezpodstawnego wzbogacenia.

Tym samym chybione są zarzuty apelacji zmierzające do wykazania, że wydanie zaskarżonego wyroku nastąpiło z naruszeniem art.379 pkt 1 kpc.

Bezpodstawne są także zarzuty dotyczące wysokości roszczenia. Sąd Rejonowy trafnie uznał, że powódka nie była zobowiązana do uiszczenia opłaty wyższej niż 75 zł. Trzeba, bowiem zauważyć, że właśnie kwota 75 zł została ostatecznie wskazana w rozporządzeniu Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006 r. w sprawie

wysokości opłat za kartę pojazdu, jako adekwatna do kosztów związanych z drukiem i dystrybucją kart oraz rzeczywistego znaczenia karty pojazdu dla rejestracji pojazdu. § 1 ust.1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu nie nawiązywał do opisanych kryteriów ustawowych. Sąd Rejonowy nie mógł go stosować, w sytuacji, gdy nie należał on do przepisów rangi ustawowej a okazał się niezgodny z Konstytucją RP. Nie może być w związku z tym mowy o naruszeniu przez ten Sąd art.190 ust.1 w zw. z ust.3 Konstytucji.

Jak trafnie zauważył Sąd Rejonowy, wskazując na treść art.5 ust.1 pkt 11 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządowych, pobrana opłata stanowiła dochód pozwanego powiatu. Tym samym, zgodnie z art.405 k.c., to na pozwanym spoczywał zwrotu korzyści uzyskanej bez podstawy prawnej. Wbrew zarzutom apelacji nie wykazał on przy tym przesłanek z art.409 i art.411 k.c., wyłączających możliwość żądania zwrotu przez powódkę.

Powódka dochodziła odsetek od daty pisma pozwanego, w którym odmówił zapłaty w związku z wezwaniem do uiszczenia kwoty dochodzonej pozwem. Uwzględniając tak sformułowane żądanie Sąd I instancji nie naruszył, zatem art.455 w zw. z art.481 k.c., gdyż pozwany niewątpliwie pozostawał od tej daty w zwłoce z zapłatą.

Z tych wszystkich względów, gdy apelacja okazała się całkowicie bezzasadna, na podstawie art.385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach orzeczono na zasadzie art.98 § 1 w zw. z art.108 § 1 k.p.c. obciążając nimi pozwanego, jako stronę przegrywającą.

SSR (del.) M. Rak SSO K. Wiśniewska-Drobny SSO T. Pawlik (spr.)